

A woman with long, wavy brown hair, wearing a dark leather jacket, is looking back over her shoulder towards the camera. She is standing in front of a grand building with classical columns and arches, likely a courthouse. The lighting is dramatic, with strong highlights on her hair and face.

RACHEL DYLAN

FATAAL BEWIJS

Terwijl advocate Kate het opneemt tegen een farmaceutisch bedrijf, neemt de zaak een gevaarlijke wending. . .

RACHEL DYLAN

**FATAAL
BEWIJS**

Vertaald door Kees van Weele

KOK

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Kok – Utrecht, 2018

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

© Rachel Dylan, 2017

Originally published in English under the title *Deadly Proof* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA. All rights reserved.

Vertaling Kees van Weele

Omslagontwerp Hendriks Grafische vormgeving

Opmaak binnenwerk Gewoon Geertje

ISBN 978 90 297 2808 9

ISBN e-book 978 90 297 2809 6

NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

1

‘Dat kun je geen schikkingsaanbod noemen.’ Kate Sullivan keek recht in de donkere ogen van de advocaat tegenover haar, die een bedrijf in medische hulpmiddelen vertegenwoordigde. Jerry was kortgeleden partner geworden en hij dacht dat hij het hard kon spelen, maar ze was niet van plan om hem de overhand te laten nemen. ‘Je weet net zo goed als ik dat we het met dat bedrag nooit redden. Kom maar naar me terug als je een beter voorstel hebt.’ Ze klapte haar laptop dicht en schoof hem in haar tas.

‘Kom nou, Kate. Vijftig mille is een goed uitgangspunt,’ zei Jerry.

‘We zijn uitgepraat. Bel me maar wanneer je echt klaar bent om te onderhandelen.’ Ze stond op en liep de vergaderkamer uit voor Jerry nog iets kon zeggen. Hij nam de vordering van haar cliënt niet serieus, en dus ging ze geen tijd meer verspillen aan spelletjes spelen. Hij zou zich snel genoeg bedenken. Deze zaak mocht niet voorkomen, en dat wist hij ook.

Ze reed terug naar Midtown, zigzaggend door het gebruikelijke verkeer in het centrum van Atlanta en zette haar auto op de voor haar gereserveerde plaats in de parkeergarage onder een hoge kantoorflat. De grote kantoortoren bood onderdak aan de wereldvermaarde eisersfirma Warren McGee. Ze bracht meer tijd door op kantoor dan thuis, maar daar koos ze zelf voor. Onschuldige slachtoffers bijstaan was haar roeping.

Nadat ze de lift was uitgestapt en de 23e verdieping op gelopen, werd ze hartelijk begroet door haar assistente Beth Russo.

‘Hoe ging het?’ vroeg Beth. Haar 55-jarige helpster had tientallen jaren voor het advocatenkantoor gewerkt en kende elke zaak en elk werkrooster tot in de finesses. Kate zou niet weten wat ze zonder haar moest beginnen.

‘Nog geen schikking, maar uiteindelijk komen ze wel over de brug. Ze willen deze zaak heus niet laten voorkomen.’

‘Dat hoop ik maar, want hij moet van je rol, dan kun je je helemaal op het proces tegen Mason Pharmaceutical concentreren. Jij zou de leiding in die zaak moeten krijgen, dat heb je verdiend.’

Kate lachte. ‘Eerst maar eens in de stuurgroep zien te komen, Beth. En dan stel ik me beschikbaar als hoofdaanklager.’

‘Precies. Over drie uur word je op de rechtbank verwacht voor de zitting over de stuurgroep, en je hebt nog een hoop terugbelverzoeken.’

Ze glimlachte. ‘Dank je, Beth. Ik zal erdoorheen gaan.’ Oproepen betekenden zaken, en zolang ze zaken had, bleef ze een gerespecteerd partner van de firma.

Alleen in haar eigen kantoor, keek Kate door het grote raam dat haar een prachtig uitzicht op Stone Mountain in de verte bood. Ze had dit hoekkantoor verdiend met hard werken, maar ze wilde meer. Haar doel was op een dag beherend partner te zijn, en nu had ze een enorme zaak.

Vanuit het hele land waren duizenden rechtszaken aangespannen tegen Mason Pharmaceutical Corporation, ook wel afgekort tot MPC. Voor een groot gedeelte daarvan was zij verantwoordelijk, als vertegenwoordiger van de slachtoffers die het migrainemiddel van MPC hadden gebruikt en waren overleden of ziek geworden. Ze moest een plaats hebben in de besloten commissie van eisersadvocaten die de zaak van het begin tot het eind zou instrueren.

Haar telefoon ging, maar ze nam niet op omdat ze wist dat Beth hem zou beantwoorden. Ze was net begonnen met het doornemen van haar mails toen Beth met een vertrokken mond haar kantoor kwam binnenstuiven.

‘Sorry dat ik je lastigval, Kate, maar ik heb een telefoontje dat je, denk ik, moet aannemen.’

‘Van wie?’

Beth kneept haar bruine ogen samen. ‘Ze wil haar naam niet noemen, maar ze zegt dat ze informatie over de MPC-zaak heeft.’

Zodra het proces in het nieuws was gekomen en de advocatenkantoren waren begonnen met adverteren om cliënten te vinden die het gevaarlijke geneesmiddel hadden gebruikt, was er een constante stroom van af te handelen onderzoeken op gang gekomen. De firma kon die niet weigeren zonder eerst de persoon die contact had opgenomen te hebben gehoord.

‘Kun je het niet aan een van de medewerkers overlaten?’

Beth schudde haar hoofd. ‘Ze zegt dat ze alleen met jou wil praten.’

Kate stond op honderden van de aanklachten vermeld als hoofdadvocaat, dus het was logisch dat deze persoon haar wilde spreken. ‘Goed, verbind haar maar door.’ Ze wachtte tot het lampje op haar toestel rood oplichtte en nam de telefoon op. ‘Met Kate Sullivan.’

‘Ik heb belangrijke informatie voor u, maar ik kan niets over de telefoon zeggen,’ zei een vrouw. Haar woorden klonken gehaast en ademloos. ‘Kunnen we elkaar ergens zien?’

Er was meer nodig voordat Kate haar werk onderbrak en begon aan wat weleens een hopeloze onderneming zou kunnen zijn. ‘En u bent?’

‘Dat wil ik nu niet zeggen.’ Haar stem klonk gedempt.

‘U kunt naar mijn kantoor komen, dan kunnen we hier praten.’

‘Nee, nee. Dat zal niet gaan,’ zei de vrouw. ‘Dat is te riskant. Uw kantoor is de laatste plek waar ik gezien wil worden.’

‘Mevrouw, u begrijpt waarschijnlijk wel dat ik op het ogenblik meer te doen heb. Dus het zou van pas komen als ik enig idee had waarover u me wilt spreken.’

‘Ik heb informatie die u nodig hebt,’ fluisterde de belster. ‘Over dingen die met uw zaak te maken hebben. Dingen die ik weet vanwege mijn werk.’

Nu had ze Kates belangstelling gewekt. ‘Werkt u dan voor Mason Pharmaceutical Corporation?’

‘Ik had u toch gezegd dat ik dit niet over de telefoon kan bespreken?’

Kate hoorde hoe gespannen de stem van de vrouw klonk en haar hart begon sneller te kloppen. ‘Goed dan. Er is een koffiebar aan Colony Square, op de hoek van Peachtree en Fourteenth Street. Kunt u me daar ontmoeten?’

‘Ja. Tot over tien minuten.’

Kate verbrak de verbinding en ze dacht snel na. Als deze vrouw echt een medewerkster van MPC was, zou dit weleens een heel belangrijke bespreking kunnen zijn. MPC had kantoren in verschillende staten, maar het hoofdkwartier en grootste kantoor was gevestigd in Atlanta.

Waarschijnlijk was de vrouw een ontevreden werknemster, of ze was labiel. Maar er was iets met haar stem wat Kate niet losliet. Haar nieuwsgierigheid en wens om grondig te werk te gaan leidden haar naar de afspraak.

Ze maakte de korte wandeling van haar kantoor de straat over en langs het kantoorblok naar Colony Square, dat onderdak bood aan restaurants en winkels die zich richtten op klanten uit Midtown Atlanta. Omdat het lunchtijd was, hielden veel mensen pauze in de warme zon van Georgia. Het was juni en de vochtige lucht was zwaar en drukkend, maar het was beter

om even buiten te zijn dan de hele dag in een bedompt kantoor te zitten.

Kate stapte de koffiebar binnen en keek speurend om zich heen naar iemand die haar tipgeefster kon zijn. Ze zag niemand die haar veelbelovend leek en ging aan het tafeltje in de hoek achter in de zaak zitten wachten.

Een paar minuten later nam een vrouw die ze halverwege de veertig schatte plaats op de stoel tegenover haar. Ze had een kort, bruin no-nonsensekapsel en droeg een eenvoudige bril met metalen montuur die haar bloeddorlopen ogen maar half verborg.

‘Bent u Kate Sullivan?’ vroeg de vrouw met een gedempte stem. Toen draaide ze zich om en keek over haar schouder. Nerveus – en paranoïde.

‘Ja. En u bent?’

‘Ellie Proctor.’

‘Aangenaam kennis te maken, Ellie. Vertel maar eens wat er aan de hand is.’

‘Ik ben bang,’ zei Ellie. Ze verstrengelde haar bleke handen voor zich op het tafeltje.

‘Er is niets om bang voor te zijn. Bij mij ben je veilig.’

‘Nee, u begrijpt het niet.’

Was deze vrouw soms een complotdenker? Kate kon geen hoogte van haar krijgen. ‘Vertel het maar stap voor stap. Werk je voor MPC?’

‘Ja.’

‘En wat doe je daar precies?’ Kate had het gevoel alsof ze een verklaring afnam en probeerde informatie van een getuige los te krijgen.

‘Ik ben een van de senior R&D-wetenschappers.’ Ellie rilde, hoewel de airconditioning van de koffiebar op een lage stand stond.

Kate vroeg door. ‘Waar werk je aan?’

‘Een aantal tests en de productontwikkeling van diverse geneesmiddelen.’

‘En je dacht iets te weten over Celix? Het geneesmiddel waarover het in mijn rechtszaken gaat?’

Ellie knikte. ‘Ja. Ik heb het onderzocht. Ik heb de websites van de advocatenkantoren bekeken en alle informatie over het proces gelezen.’

‘En wat denk je ervan?’

‘Het is veel groter dan wat u en de advocaten overall in het land over Celix zeggen.’

Nu had Ellie Kates volle aandacht. ‘Hoezo?’ Celix veroorzaakte hersentumoren, dus ze wist niet hoeveel groter de zaak nog kon worden.

Ellie keek naar het tafeltje. Haar bruine ogen maakten geen contact.

‘Luister, Ellie, ik kan je niet helpen zolang ik de feiten niet ken.’ Ze moest geduld met haar hebben. Ze had de indruk dat deze vrouw elk moment rare dingen kon gaan doen.

‘U moet dieper graven.’ Ellie rilde en sloeg haar armen stijf om zich heen. ‘Veel dieper, maar u moet voorzichtig zijn.’

‘De zaak is nog in het beginstadium, maar ik ga altijd heel grondig te werk.’

Kate zag Ellies ogen heen en weer schieten en ze begon zich af te vragen of ze niet het een of ander had gebruikt. De rode ogen, het rillen, de paranoia. Werkte deze vrouw wel echt voor MPC?

‘Uit de rechtszaken blijkt dat MPC op grond van de tests had moeten weten dat hersentumoren een mogelijke bijwerking zouden zijn, maar...’

‘Maar wat?’

‘Ik heb al te veel in het openbaar gezegd, maar u moet het niet bij Celix laten. Dit is groter dan Celix. U moet nog meer MPC-geneesmiddelen onderzoeken. Alle testverslagen van Celix

in handen zien te krijgen, en de mails over de testresultaten. Die kan ik u niet geven. Mijn computer heeft heel strenge beveiligingsprotocollen en dat legt me beperkingen op. Ik hoop dat u ze te pakken kunt krijgen in uw zaak tegen MPC, maar ik weet dat sommige van die documenten al versnipperd of gewist zijn. Ik weet ook niet wat er nog van op onze servers staat. Ik denk dat dit tot de top van het bedrijf gaat.' Ellie keek heimelijk om zich heen, boog zich over het tafeltje en fluisterde: 'Ik weet dat het klinkt alsof ik gek ben, maar ik neem zelfs risico door hierheen te komen om u te zien.'

Kate keek om zich heen en het leek haar dat niemand in de koffiebar ook maar enigszins geïnteresseerd was in wat ze bespraken. Maar ook al vond ze het allemaal erg vreemd, ze kon dit niet zomaar negeren en weglopen. 'Zullen we dan een tijd en plaats afspreken? Ik laat de keus aan jou. Ergens waar je je ontspannen genoeg voelt om openlijk met me te praten, zodat ik meer feiten bij elkaar kan krijgen.'

Ellie slaakte een lange zucht. 'Dank u. Dat lijkt mij ook het beste. Ik dacht dat ik hier zou kunnen praten, maar het voelt gewoon niet goed. Kunnen we overmorgen afspreken, 's avonds om zeven uur, bij de ingang van Piedmont Park?'

'Zeker. Je ziet me verschijnen.'

Ellie reikte over het tafeltje naar Kates hand en pakte die vast. 'Wat u ook doet, u kunt mijn naam er niet bij noemen. Ik ben naar u toe gekomen omdat dat het juiste was om te doen. Ik kan 's nachts niet slapen nu dit allemaal op mijn geweten drukt.' Ze haalde diep adem.

'Ik zal er met niemand over spreken.' Kate wilde Ellies levensonderhoud niet in gevaar brengen, maar ze moest dit wel grondig uitzoeken.

'Ik moet voor het eind van de lunchpauze terug zijn op mijn werk.'

‘Kun je me je contactinformatie geven?’

‘Ja. Hier, mijn visitekaartje. Ik zal het nummer van mijn persoonlijke mobiel er achterop schrijven.’ Ellie pakte een pen uit haar marineblauwe handtas en schreef het nummer met een onvaste hand op. Vervolgens streepte ze de contactinformatie voor haar werk door. ‘Neem alstublieft nooit op mijn werk contact met me op.’

‘Je hebt er goed aan gedaan om naar me toe te komen, Ellie. Ik ga uitzoeken wat er aan de hand is.’

Een paar uur later kwam Kate na de aanmeldingszitting voor de stuurgroep bij de rechter terug op haar kantoor. De zaken tegen MPC waren gevoegd tot een multidistrictproces, oftewel een MDP. En dat betekende dat de rechter de stuurgroep van de eisers zou kiezen. In de juridische wereld werd dat afgekort tot SGE.

In de stuurgroep was geen plaats voor alle vijftig advocaten die zich hadden aangemeld, en het merendeel van haar concurrenten bestond uit mannen. Maar ze wilde niet op grond van haar sekse voor de SGE in aanmerking komen. Ze wilde er een plaats in omdat ze hooggekwalificeerd was en een aanwinst zou zijn. En nu kon ze alleen afwachten tot de rechter bekend zou maken wie hij voor de stuurgroep had gekozen.

Haar telefoon ging en ze keek ernaar. Ze herkende het nummer onmiddellijk. Het was van Ethan Black, al jarenlang haar vriend en toevallig ook advocaat van de wederpartij in de MPC-zaak.

‘Ha, Ethan,’ zei ze.

‘Ik heb gehoord dat je het goed gedaan hebt bij de aanmeldingszitting van vandaag.’

‘Nieuws verspreidt zich snel, nietwaar? Ik ben nog maar net terug in mijn kantoor. Hebben jullie spionnen in de rechtszaal of zo?’

‘Ik zou jou veel liever in de stuurgroep zien dan iemand anders.’

‘Dat we sinds onze studie bevriend zijn betekent nog niet dat ik leuk en aardig tegen je ga doen.’ Ze hadden elkaar leren kennen als eerstejaars rechtenstudent aan de Universiteit van Georgia en waren snel goede vrienden geworden.

‘Ik weet het, maar in tegenstelling tot de meeste gestoorde eisersadvocaten die ik dagelijks moet verdragen, beschik jij over het vermogen tot rationeel handelen. Waarschijnlijk omdat je aan de goede kant begonnen bent, voordat je naar de donkere kant overliep.’

Ze lachte. ‘Jij staat aan de donkere kant, Ethan. Vergeet niet dat ik drie jaar in jouw wereld heb geleefd. Jij verdedigt een farmaceutisch bedrijf dat rechtstreeks verantwoordelijk is voor de dood van duizenden mensen.’

‘Dat is een ongegronde beschuldiging,’ kaatste hij terug.

‘Nee, een feit.’ Waarom bestreed ze dit nu? Het deed er niet toe.

‘Het is een feit dat MPC-geneesmiddelen levens redden. Je vergeet hoeveel goed ze met hun medicijnen doen. MPC heeft ongeëvenaarde innovaties doorgevoerd.’

‘Eén goed geneesmiddel of honderd goede geneesmiddelen, dat weegt niet op tegen al het kwaad dat ze hebben gedaan door Celix op de markt te brengen terwijl ze wisten dat het levensbedreigende bijwerkingen had.’ Ze begon haar geduld te verliezen en tikte met haar pen op haar schrijfblok. ‘Maar ik weet dat we het hier toch niet over eens gaan worden. Net als vroeger in het team voor de pleitwedstrijden. Moet ik je eraan herinneren wie er toen altijd aan de winnende kant stond?’

Hij schoot in de lach. ‘Jij weet altijd een manier te vinden om dat in een gesprek te krijgen. Heb je zin om vanavond mee uit eten te gaan en bij te kletsen? We zullen het niet over deze zaak hebben, ik beloof het je.’

‘Sorry, maar ik heb het veel te druk nu. Kan ik het van je te goed houden?’

‘Natuurlijk. En binnenkort gaan we elkaar toch vaker zien.’

Nadat ze de verbinding had verbroken, kneep ze haar ogen een paar tellen dicht en ze bad God of Hij haar de kracht wilde geven om het vol te houden tijdens dit proces. Het zou haar zwaarste tot nu toe worden.

2

De volgende ochtend wist Kate dat ze een plan moest maken. Daarom zat ze nu aan haar bureau en keek ze uit naar de kennismaking met een nieuwe privédetective. Ze maakte niet vaak gebruik van PD's en de man die ze meestal vroeg was het land uit, maar hij had haar iemand aanbevolen. Ze had iemand nodig die te weten kon komen wat er bij MPC aan de hand was, en snel.

Beth klopte aan en opende de deur van haar kantoor. Naast haar stond een lange man met donker haar, gekleed in een spijkerbroek en een leren jack. 'Hier is meneer James voor u.'

'Dank je, Beth.' Kate stond op om Landon James te begroeten.

Hij gaf haar een stevige hand. 'Aangenaam kennis te maken, mevrouw.'

'Bedankt dat u zo snel gekomen bent. Ik heb een probleem waarbij ik uw hulp nodig heb. Peter Myers heeft u warm aanbevolen.'

Ze nam Landon op terwijl hij op een stoel tegenover haar ging zitten en haar strak aankeek met zijn donkerbruine ogen. Hij was jonger dan Peter, achter in de dertig, zo te zien, net als zij.

'Zeg maar wat ik voor u kan doen,' zei Landon.

Ze gaf hem hun standaard geheimhoudingsverklaring aan. Hij keek het document snel door en zette zijn handtekening.

‘Ik zal u wat achtergrondinformatie geven. Ik werk aan een grote, gevoegde zaak tegen Mason Pharmaceutical Corporation, ook wel afgekort tot MPC. Hun geneesmiddel Celix wordt gebruikt om migraine te behandelen, maar MPC zou op grond van eigen onderzoek geweten moeten hebben dat het hersentumoren kan veroorzaken. MPC heeft nagelaten het publiek en de geneeskundige professionals voor dat gevaar te waarschuwen. Wij vertegenwoordigen de gebruikers van Celix die tumoren hebben gekregen, of de erfgenamen van de slachtoffers bij wie die tumoren hebben geleid tot overlijden.’

Landon knikte. ‘Klinkt als een typische zaak tegen Big Pharma.’

‘Dat klopt. Maar gisteren heb ik een kort gesprek gehad met een MPC-medewerkster genaamd Ellie Proctor. Ze deed erg geheimzinnig bij het maken van de afspraak. Ze wilde niets over de telefoon zeggen en niet naar mijn kantoor komen.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat heeft ze u verteld?’

‘Dat is het nou juist. Ze heeft niet veel specifieke informatie gegeven. Ze zei dat ze senior wetenschapper bij de R&D-afdeling van MPC was, maar ze leek me paranoïde en niet rechte doorzee. Misschien had ze zelfs iets gebruikt.’

‘Twijfelt u aan haar betrouwbaarheid?’

‘Natuurlijk, maar ik vraag me ook af of wat ze zei waar zou kunnen zijn. Het was me wel duidelijk dat ze dacht dat er iets niet in de haak was. Ze zei dat de zaak veel groter was dan welke jurist ook zich realiseerde en dat ik niet alleen Celix maar ook andere geneesmiddelen moest onderzoeken.’

‘Denkt u dat ze bedoelde dat andere geneesmiddelen van MPC ook gevaarlijke bijwerkingen hebben?’

‘Dat dacht ik, ja. Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar het was genoeg om me nieuwsgierig te maken.’

Hij krabbelde een paar aantekeningen op. ‘Waar gaan jullie verder met het gesprek?’

‘Ik zie haar morgen na werktijd bij Piedmont Park.’

‘Wilt u dat ik haar natrek?’

‘Absoluut. Hier is een kopie van het visitekaartje dat ze me gegeven heeft.’ Ze schoof het papier naar hem toe. ‘Ik wil dat u uitzoekt of ze is wie ze zegt dat ze is en zo veel mogelijk over haar te weten probeert te komen. Ik heb u toch nog niet afgeschrikt, hè?’

Er gleed een grijnslachje over zijn lippen. ‘Nee, mevrouw. Ik schrik niet zo vlug.’

‘Je kunt me Kate noemen.’

‘Sorry. Een gewoonte.’

‘Heb je in het leger gezeten?’ Het stond niet in de korte bio die haar was toegestuurd, maar met zijn manier van staan en zich bewegen zond hij sterke legervibes uit. En zijn lichaamsbouw was meer die van een militair dan een detective.

‘Ja.’

Voordat ze nog iets kon zeggen bracht hij het gesprek weer op de zaak.

‘Met mensen als Ellie komt alles op geloofwaardigheid aan. Klokkenluiders kunnen óf volledig authentiek óf gewoon ontevreden werknemers zijn.’

Ze streek met haar hand door haar haar. ‘Ze zei dat ik de testdocumenten in handen moest zien te krijgen. Ik moet op het onderzoek van de processtukken vertrouwen om daar toegang toe te krijgen.’

Hij maakte nog steeds aantekeningen. ‘Kun je uitleggen wat je daarmee bedoelt?’

‘In de procesvoering is er een fase die we inzage van stukken noemen. Elke partij moet documenten overleggen aan de wederpartij, antwoorden op schriftelijke verzoeken, en dan zijn er de getuigenverklaringen. Bij dat alles moeten we ons aan bepaalde onderzoeksregels houden, en we hebben een welbepaald

tijdschema om de klus te klaren. In deze zaak staat er heel veel op het spel en de implicaties kunnen zeer verreichend zijn.'

'Welke implicaties?'

'Het gaat om duizenden mensen die zijn overleden aan hersentumoren of op het ogenblik ziek zijn. Ik vecht voor die mensen en hun familieleden. Ze verdienen gerechtigheid en MPC mag er niet ongestraft vanaf komen.'

Hij legde zijn pen neer. 'Ik kan direct beginnen.'

'Dit moet volledig discreet gebeuren. Ik wil niet dat MPC Ellie ontslaat omdat ze naar mij toe gekomen is.'

Landon knikte. 'Het kan dat ze er helemaal naast zit, of misschien heeft ze iets verkeerd begrepen. Soms denken medewerkers dat ze iets horen of zien, en dan slaat hun verbeelding op hol. Of ze wil haar gram halen. Mensen reageren soms zo als ze worden gepasseerd voor een promotie of salarisverhoging.'

'Ja. Daar hou ik allemaal rekening mee en ik probeer er onbevooroordeeld tegenover te staan. Ik moet alle aanknopingspunten natrekken om mijn cliënten zo goed mogelijk te helpen. Ik wil je niet opjagen, maar je moet zo snel mogelijk achter de feiten zien te komen.'

'Ik begrijp het. Zodra ik iets weet, bel ik je.'

'Bedankt dat je dit je topprioriteit wilt maken. Ik kijk uit naar onze samenwerking.'

'Ik zorg zelf wel dat ik eruit kom. Ik weet dat je meer te doen hebt.' Landon stond op van zijn stoel en vertrok.

Hij leek alles onder controle te hebben en klaar te zijn om aan het werk te gaan, en dat was precies wat ze nodig had. Ze zou het liefst zo snel mogelijk horen wat zijn onderzoek had opgeleverd, maar ze kon zich er niet te veel door in beslag laten nemen. Ze had haar eigen werk te doen en moest zich voorbereiden op de procesfase waarin de stukken werden ingezien. Want als het eenmaal begonnen was, zou het non-stop doorgaan.

Ethan spatte water in zijn gezicht en keek in de spiegel. Hij rechtte de roodgestreepte stropdas die hij had gecombineerd met een van zijn favoriete donkere pakken. Maar de wallen onder zijn groene ogen verrieden hem. De afgelopen nacht had hij amper een oog dichtgedaan en nu had hij een volledige werkdag in het vooruitzicht. Hij liep vanuit het herentoilet terug naar zijn kantoor en sloot de deur achter zich.

Hij kwam op adem terwijl hij de mails van zijn cliënt CEO Royce Hamilton las. Ethan had deze zaak binnengehaald na zichzelf bij Royce en het bestuursteam van MPC te hebben aangeprezen. Hij wist dat dit proces veel van hem zou vergen, maar hij moest een manier zien te vinden om met de verwachtingen om te gaan. Zij waren de verwerende partij. Jury's hadden een hekel aan grote farmabedrijven. Hun beste kans was een minnelijke schikking, en hij moest Royce ervan zien te overtuigen dat een schikking in wezen een overwinning voor MPC zou betekenen. Maar Royce was een stijfkop en hij had meer dan duidelijk gemaakt dat hij de juryuitspraken wilde winnen omdat hij er rotsvast van overtuigd was dat MPC in haar recht stond.

Omdat Ethan nog maar twee jaar aandelenpartner in zijn firma was, werd er nog op hem gelet. In zijn eerste jaar als partner had hij als advocaat van een verwerende partij een grote overwinning behaald, maar het afgelopen jaar had hij een belangrijke zaak verloren. Dankzij de overwinning kon hij wel een stootje hebben, maar de boodschap dat hij voorlopig geen zaken meer mocht verliezen was luid en duidelijk. Als je voor een groot advocatenkantoor werkte, vierde je de ene dag triomfen, en de volgende kon je het partnerschap uitgegooid worden en moest je je aandelen inleveren.

Hij haalde het verslag van declarabele uren van de afgelopen maand tevoorschijn. Zijn cijfers waren solide en hij had genoeg werk om een heel team van medewerkers bezig te houden. Maar MPC was een megabedrijf waar meer processen op stapel stonden, en dat werk had hij nodig. Dus hoeveel Kate en hun vriendschap hem ook waard was, hij zou haar toch voor zijn karretje spannen. Kate was slim, maar te goedhartig voor haar eigen bestwil, en daarom werkte ze nu voor eisers in plaats van verweer voor grote bedrijven te voeren. Als je verweer voor bedrijven voerde, moest je je niet door gevoelens of emoties parten laten spelen.

Ethan bekeek zijn mails van Royce en hij dacht dat bellen gemakkelijker zou zijn. Hij pakte de telefoon, toetste Royce' nummer in en wachtte tot de assistente hem zou doorverbinden.

'Met Royce.'

'Royce, met Ethan. Ik ben je mails en vragen aan het lezen en dacht ik bel even op.'

'Wat heeft al dat juristenkoeterwaals dat je me gestuurd hebt te betekenen? Je moet zeggen waar het op staat. Als ik om een samenvatting vraag, wil ik geen juridische memo's van tien pagina's.'

'Ik begrijp het. Ik wilde je alleen het hele plaatje geven, voor het geval dat je alle details nodig zou hebben.'

'Wat ik nodig heb, is een statusverslag dat ik snel kan lezen en begrijpen. Ik heb ook nog een bedrijf te runnen.'

Het was duidelijk dat Royce een zeer veeleisende cliënt zou zijn. 'Het komt erop neer dat de rechter de aanmelders die een plaats in de stuurgroep van de eisers willen, heeft gehoord.'

'Waarom moet ik me om die stuurgroep bekommeren?'

'Omdat die de leiding heeft bij de wederpartij. We zullen er de hele tijd mee te maken hebben, bij de inzage van stukken en bij de inleidende rechtszaken.'

'En die inleidende rechtszaken zijn in wezen de testcases, nietwaar?'

‘Precies. De rechter bepaalt hoeveel we er zullen voeren, maar ik denk drie tot vijf. Als we die kunnen winnen of in ieder geval splitsen, zijn we al een heel eind om hen tot een schikking te dwingen.’

‘Waag het niet het s-woord te zeggen. Schikking is geen optie. Winnen, daar gaat het om. Daarom betalen we je zoveel.’

Ethan bleef proberen. ‘Maar denk aan wat ik heb gezegd. Deze zaak staat niet op zichzelf. Het gaat om duizenden zaken in het hele land, gevoegd voor één rechtbank. Schikking is echt een goede optie als we het bedrag laag genoeg kunnen krijgen.’

‘Laten we eerst die inleidende rechtszaken maar eens zien te winnen. Dan kunnen we erover praten. Zit er nog iemand in die stuurgroep om wie we ons druk moeten maken?’

‘Druk maken is misschien wat veel gezegd, maar er is één advocate die er denk ik een plaats in zal krijgen. Ik heb het eerder tegen haar opgenomen en ken haar persoonlijk, al heel lang. We waren jaargenoten toen we studeerden. Ze is formidabel, maar ik ben met haar bezig.’

‘Al met al is een overwinning alles wat ik wil. Hoe je die bereikt, interesseert me niet. Doe wat je moet doen. Zolang deze zaak als een steen om onze nek hangt, kunnen we onze bedrijfsdoelen niet bereiken.’

‘We doen ons best.’

‘Als dat maar genoeg is.’ Royce verbrak de verbinding.

Ethan had MPC nodig als cliënt, maar hij begon zich af te vragen of alle gedoe het hem wel waard was.

Landon liet geen tijd verloren gaan en had zich op zijn nieuwe opdracht gestort. Hij had wat simpel computerspeurwerk gedaan en was nu klaar om het veld in te gaan. Zijn bespreking

met Kate was productief geweest, maar ze was anders dan hij had verwacht.

Over het algemeen had hij het niet zo op advocaten. Dege-
nen met wie hij eerder te maken had gehad waren kruiperig en
onbetrouwbaar. Altijd gefocust op hoeveel ze aan een zaak kon-
den verdienen.

Kate was niet zo. De voorschotovereenkomst die ze hem had
gemailld was alleszins redelijk. En bovendien leek ze echt te geven
om de mensen die ze vertegenwoordigde. Het was verfrissend en
een welkome afwisseling om met zo iemand samen te werken.
Maar de kleine advocate met haar kastanjebruine haar en grote
hazelbruine ogen zou weleens problemen kunnen krijgen, en nu
was zijn beschermingsinstinct gewekt. Hij moest te weten zien te
komen waarmee ze hier precies te maken hadden.

Ellies verhaal had hem verdacht geleken, maar het hoorde bij
zijn werk om overal vraagtekens bij te zetten. Het kwam vaak
voor dat er veel meer speelde dan de feiten die hem eerst waren
voorgelegd. En na zijn vijftien jaar in het leger was hij altijd op
zijn hoede.

Nu hij het vereiste eerste onderzoek had gedaan wilde hij het
voorwerp van zijn belangstelling zien, en daarom was hij op weg
naar het hoofdkwartier van MPC, waar Ellie op het ogenblik werk-
te. Toen hij haar achtergrond had onderzocht, waren er een paar
alarmbelletjes bij hem afgegaan en hij had de informatie aan Kate
gemailld, zodat ze voorafgaand aan haar bespreking met Ellie op
de hoogte zou zijn. Ellie had in de loop van haar leven een paar
keer forse financiële problemen gehad, en een jaar geleden was ze
veroordeeld wegens rijden onder invloed. Zijn onderzoek had
bevestigd dat ze inderdaad al heel lang wetenschapper was bij
MPC. Ze was 46, gescheiden en had geen kinderen.

Toen hij de parkeergarage naast het MPC-kantoor naderde,
zag hij zwaailichten en agenten die waren uitgezwermd over de

omgeving. In het centrum van Atlanta was altijd wel iets aan de hand. Hij zou zijn auto gewoon op een betaalde parkeerplaats zetten en proberen te lopen naar waar hij wezen moest.

Een ogenblik dacht hij eraan te bidden, maar toen kwam hij erop terug. God had hem verlaten in een woestijn in Irak, op het moment dat hij Hem het meest nodig had. Waarom zou Hij Landon dan nu verhoren?

Hij parkeerde zijn zwarte Jeep Wrangler, stopte zijn bankkaart in de meter, betaalde en liep naar het MPC-gebouw. Er kwamen nog meer patrouillewagens aanrijden en ze parkeerden voor de garage naast MPC. Landon was nog maar een straat van het gebouw vandaan toen hij werd aangesproken door een agent die hem tegemoetkwam.

‘Sorry, meneer, maar u kunt er niet door. We zijn hier aan het werk op een actieve plaats delict.’

‘Ik moet alleen in het MPC-gebouw zijn.’

De stevig gebouwde agent schudde zijn kale hoofd. ‘Er is iets gebeurd in de garage en we zijn dit blok hier aan het afgrenzen. Op het ogenblik kan niemand deze gebouwen in of uit tot de omgeving veilig is.’

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Daar kan ik nu ook niks over zeggen. Komt u morgen maar terug als u in het MPC-gebouw moet zijn. We zijn hier nog wel even.’

Landon was teleurgesteld, maar hij wist dat de agent gewoon zijn werk deed. ‘Dank u, meneer.’ Hij draaide zich om en liep weg, maar zo gemakkelijk ging hij het niet opgeven. Hij zou achter om het gebouw lopen en dan aan de andere kant van de straat terugkomen.

Kate had duidelijk gezegd dat dit belangrijk was en hij had geen tijd om zich op een zijspoor te laten zetten.

Toen zag hij dat er een wagen van een lokale nieuwszender was aangekomen en hij kreeg een idee. Hij liep op een drafje naar de verslaggeefster en haar cameraman. De beste aanpak was haar direct te benaderen.

‘Mevrouw?’ zei hij.

De jonge blondine keek hem aan en glimlachte. ‘Ja?’

‘Kunt u me vertellen wat er aan de hand is?’

‘Over twee minuten ga ik live. U kunt inluisteren.’

‘Dank u.’ Hij stapte opzij om niet in het camerashot te staan en keek toe terwijl de verslaggeefster haar haar recht streek, nog even in een zakspiegeltje en toen recht in de camera keek.

‘Over een halve minuut gaan we live,’ zei de cameraman.

Landon wachtte geduldig tot ze zou beginnen.

‘Dit is Analise Jenkins, live vanuit het centrum van Atlanta, dat wordt afgegrendeld na een schietpartij in de parkeergarage aan Wallace Street. De politie heeft nog niet veel over de details gezegd, maar we zullen u updaten zodra we meer weten.’

Helaas was dit niet de eerste keer dat er iemand in een parkeergarage in Atlanta was neergeschoten. Maar na zo’n zware misdaad hoefde hij waarschijnlijk niet te proberen het MPC-gebouw binnen te komen. Er zat niets anders op dan morgenochtend terug te komen, zoals de agent had voorgesteld.

Zodra de verslaggeefster uit de lucht was, sprak hij haar opnieuw aan. ‘Weet u er niet meer over, mevrouw?’

‘Nog niet. Maar zo dadelijk spreek ik de politie weer. Vanwaar uw belangstelling?’

‘Ik ben PD en werk aan een zaak. Deze toestand stoort me bij mijn onderzoek.’

‘O, geef uw kaartje dan maar even. Misschien heb ik nog eens een PD nodig, je weet nooit.’ Ze keek hem opnieuw glimlachend aan, en hij begreep dat ze in werkelijkheid meer in hemzelf dan in zijn werk geïnteresseerd was. Maar toch gaf hij

haar zijn visitekaartje, want een vriendin in de media kwam altijd van pas. In zijn branche draaide alles om connecties.

Er kwam een agent naar Analise toe en Landon bleef dicht bij hen staan om te zien of hij iets uit hun gesprek kon opmaken.

‘We hebben het slachtoffer geïdentificeerd en de familie op de hoogte gesteld.’

‘Kunt u een naam noemen?’ vroeg Analise aan de agent.

‘Ja. Een medewerkster van MPC, Ellie Proctor.’

Landon staarde naar de agent terwijl Analise nog een paar vragen stelde maar beleefd werd afgewezen. Toen de agent vertrok en Analise met haar cameraman ging praten, liep Landon, nog steeds ontdaan, op een drafje naar zijn auto. Kate zou dit onmiddellijk willen weten. Dit kon nooit toeval zijn.

‘Is Ellie dood?’ Er moest een of ander misverstand in het spel zijn. ‘En we zouden elkaar vanavond zien.’ Kate kreeg een naar gevoel in haar maag, terwijl ze Landon over haar bureau heen in de ogen keek en hoopte dat hij in de war zou zijn.

‘Helaas,’ zei Landon. ‘Ik ben meteen naar je toe gekomen, zodra ik het had gehoord.’

‘Weet je het zeker?’

Hij knikte. ‘Geen twijfel mogelijk. Ik hoorde een agent haar naam tegen die verslaggeefster noemen, maar over de schietpartij heb ik nog geen details.’

‘Ik weet dat Atlanta hoge misdadcijfers heeft, maar dit is gewoon om misselijk van te worden.’ Het duizelde haar nog van het nieuws. Hoe kon dit gebeurd zijn?

Hij keek op zijn schrijfblok. ‘Luister even naar me, Kate.’

‘Wat wil je zeggen?’

Hij boog zich voorover op zijn stoel. ‘Het zou weleens kunnen dat dit geen willekeurige gewelddaad was.’

‘Ik kan je niet volgen.’

‘Je zei zelf dat Ellie je bang leek om met je te praten en erg paranoïde was. Misschien hadden ze bij MPC ontdekt dat ze op het punt stond de klok te luiden en besloten ze haar onschadelijk te maken.’

Haar mond viel open. ‘Nee. Dat gaat te ver, Landon. MPC zou nooit een van haar eigen medewerkers vermoorden. Dat is krankzinnig, zoiets zie je alleen in films. Zulke dingen gebeuren niet in het echte leven.’

‘Ik vind dat je een beetje naïef bent wat bedrijven als MPC betreft.’

Zij vond dat hij overdreef. ‘Maar iemand van hun eigen mensen in koelen bloede vermoorden? Dat is heel iets anders.’

‘Ik weet dat het hard aankomt, maar we moeten er rekening mee houden dat dit een veel grotere zaak is dan je eerst dacht, misschien zelfs nog groter dan wat Ellie had ontdekt.’ Hij zweeg een paar tellen. ‘Ik wil je niet bang maken, maar als ik het bij het rechte eind heb en MPC is hierbij betrokken, dan loop jij misschien ook gevaar.’

Haar hart klopte haar in de keel. ‘Waarom ik?’

‘Als ze bereid zijn om haar uit te schakelen, dan ben jij ook een doelwit, omdat je de advocaat van de wederpartij bent.’

Bij het woord *doelwit* trok er een koude rilling over haar armen. Ze was bedrijfsjuriste en geen strafrechtjuriste. Opeens was ze helemaal ontdaan. ‘Je zei zelf dat Ellie misschien onbetrouwbaar was.’

‘Dat klopt, maar nu is ze dood. Dat zegt toch wel iets, dacht ik. We moeten er ten minste rekening mee houden dat ze iets op het spoor was, ook al was ze dan misschien niet voor honderd procent betrouwbaar.’

Haar telefoon ging en ze negeerde hem, maar een paar seconden later klonk de stem van Beth op de intercom. ‘Sorry dat ik stoer, Kate, maar de griffier van rechter Freeman is aan de telefoon.’

‘Wacht even, Landon. Ik moet dit telefoontje aannemen.’

‘Geen probleem.’

Ze nam de telefoon op en hoorde de stem van de griffier. ‘Juffrouw Sullivan, ik heb nieuws voor u. U bent gekozen als lid van de stuurgroep van de eisers.’

‘Dank u.’ Ze was even blij, maar meteen daarop werd dat gevoel getemperd door wat ze zojuist over Ellie had gehoord.

‘Rechter Freeman wilde u ook laten weten dat hij de komende dagen zal besluiten wie van de SGE als hoofdaanklager zal fungeren. Als u nog aanvullende informatie hebt waarvan u denkt dat die behulpzaam zou kunnen zijn bij zijn beslissing, mailt u me dan alstublieft morgen vóór het eind van de werkdag.’

Kate hoorde de griffier nog wat nadere details geven, maar in gedachten was ze hem al een paar stappen voor. Dit was wat ze wilde. Ze beëindigde het gesprek en keek op naar Landon.

‘Goed nieuws?’ vroeg hij.

‘Ja. Ik heb een plaats in de stuurgroep van de eisers.’

Hij keek haar glimlachend aan. ‘Gefeliciteerd.’

‘Dank je. Maar het komt niet echt goed uit om dat nu te gaan vieren.’ Ook al wilde ze nog zo graag van dit moment genieten, het zou niet gaan.

‘Dat brengt ons terug op jouw situatie.’

‘Probeer zo veel mogelijk te weten te komen, maar wees voorzichtig, goed? Ik wil nog steeds niet de overhaaste conclusie trekken dat MPC betrokken was bij Ellies dood, maar ik wil ook geen onnodige risico’s nemen.’

Hij vouwde zijn schrijfblok dicht. ‘Ik zal een plan bedenken en hou contact met je.’

‘Laat me weten zodra je iets hebt ontdekt. Ook al is het een ontwikkeling die niets voorstelt.’

‘Afgesproken.’

Zodra ze alleen in haar kantoor was, liet ze haar hoofd in haar handen zakken en gaf ze haar tranen de vrije loop. Ze had Ellie maar één keer ontmoet, maar dat veranderde niets aan haar emotionele reactie. Farmabedrijven stonden erom bekend dat winst er boven alles ging, maar dat ze iemand zouden vermoorden kon ze bijna niet geloven. Ellie Proctor had gedaan wat haar geweten haar ingaf en nu was ze dood.

O, Heer, wat ben ik op het spoor gekomen?

DE STRIJD VOOR GERECHTIGHEID KOST MEER DAN ZE OOI HADDEN KUNNEN DENKEN

Advocate Kate Sullivan neemt het op tegen het bedrijf Mason Pharmaceutical. Hoewel ze het in de doofpot proberen te stoppen, is het duidelijk dat hun nieuwste medicijn levens heeft verwoest. Kate zet zich in voor gerechtigheid. Maar wanneer een klokkenluider dood gevonden wordt, neemt de zaak een gevaarlijke wending.

Detective Landon James gaat de aanklacht van de klokkenluider onderzoeken en ontdekt dat het bedrijf een gevaarlijk spel speelt. Terwijl hij in het reine moet zien te komen met fouten uit zijn eigen verleden, probeert hij Kate te beschermen. Maar het lijkt erop dat hun tegenstander bereid is heel ver te gaan om te verhinderen dat de zaak voor de rechter komt.

Rachel Dylan is tien jaar lang advocate geweest en kent de juridische wereld dus van binnenuit. Ze heeft meerdere juridische thrillers geschreven, waarvan *Fataal bewijs* de eerste is die in Nederland verschijnt.

KOK

ISBN 978 90 297 2808 9 NUR 332

9 789029 728089

www.kok.nl